

Fritidspolitik i høring sommer 2021, ungdommenshus

Kort om baggrund, metode og afgrænsning:

Efter at have modtaget opgaven, udarbejdede jeg i samråd med kolleger i det ungdomspædagogiske felt i fredericia en metodisk tilgang, som er foretaget i overensstemmelse med ungdomsprojekt modellens anvisninger ift etablering af projektgruppe og med fokus på deltagelse-trappens første trin. Jeg har desuden truffet valg om form på baggrund af forestillinger om eventuelle udfordringer ved, at skulle foretage høring af byens unge i aldersgruppen 15-25 år hen over en sommerferie.

Oprindeligt satte jeg mig for, at foretage kvalitative semistrukturede interviews med 4-6 grupper af 2-4 unge i målgruppen. Jeg har benyttet mit faglige netværk samt egen position som medarbejder i ungdommenshus samt et facebook-opslag til at identificere og tage kontakt til potentielle informanter. Jeg har forsøgt at engagere unge, som jeg gennem min deltagelse i processen omkring inddragelse af børn og unges stemmer, har oplevet som underrepræsenteret, heriblandt unge uden for uddannelse, unge i den ældste del af målgruppen og unge fra forskellige marginaliserede og/eller minoritets positioner med særlige behov og/eller udfordringer. Jeg har kun i nogen grad formået at leve op til egne ambitioner om bred repræsentation, ikke mindst fordi flere af de unge, som jeg gennem kolleger og samarbejdspartnere i kommunen har etableret kontakt til, ikke mødte op til vores aftaler eller undlod at svare mig, når konkrete aftaler skulle laves. To ud af tre grupper, består således af unge, som i forskelligt omfang, allerede er brugere af Ungdommenshus, hvorfor de tanker og erfaringer, som kommer til udtryk igennem høringsvaret også i høj grad tager udgangspunkt i dette specifikke fritidsmiljø.

Informanterne består af 7 personer fordelt på 3 grupper i alderen 16-24 år. De syv har forskellige socioøkonomiske baggrunde, én ung har anden etnisk herkomst end dansk og to unge definerer sig under LGBTQIA-paraplyen. To unge har diagnoser som begge kan kategoriseres som neuro divergens. Der er 6 unge cis-kvinder og 2 unge cis-mænd.

Informanterne har givet samtykke til, at jeg måtte optage samtalerne, som jeg har lovet at slette umiddelbart efter transskribering. Jeg har indgået aftale med dem om, at de optræder anonymt, og at jeg i tilfælde, hvor deres udsagn omhandler specifikke personer, eller at de selv kan genkendes, må redigere. To ud af tre grupper har ønsket at få deres hørings svar til gennemlæsning og redigering inden indsending.

De unge har, med deres forskellige aldre og baggrunde, svaret meget forskelligt på spørgsmålene og ofte er snakken gået i retninger, som jeg ikke umiddelbart intenderede. Nogle unge taler længe og foretager selv associationer til -og sammenhænge med andre emner, mens andre svarer kort og har brug for flere uddybende spørgsmål undervejs. Jeg har været opmærksom på min egen position og egne motiver og interesser for undersøgelsen og forsøgt at holde spørgsmålene så åbne som muligt, hvad der reflekteres i svarene, hvor informanterne i høj grad har svaret med meget konkrete erfaringer fra egne liv og været mindre i stand til foretage den reflektive bevægelse mellem dem selv som individer og samfundet mere generelt. Det gør sig særligt gældende for den yngre del af respondenterne. Høringsvaret bør måske derfor læses, som et indblik i hvilke meninger de adspurgte unge tillægger nøglebegreber fra fritidspolitikken og hvordan de relaterer sig til tematikkerne i eget (fritid)sliv.

Jeg har ud af 3,5 timers transskriberet materiale udtaget og samlet citater som relaterer sig til fritidspolitikken på forskellig vis. Jeg har i særlig grad været optaget af, at få de unges betragtninger om **tryghed/utryghed** da disse er gennemgående for politikken og visionen. Alle grupper er blevet bedt om at kategorisere de(n) gruppe(r), som de føler størst tilhørsforhold til i relation til andre grupper, som de møder i Fredericia, for at synliggøre de forskelle, som de selv oplever og kan artikulere, hvad der har fungeret som icebreaker og udgangspunkt for videre samtale om fritidspolitiske tematikker. Samtlige informanter har givet tilsagn om videre samarbejde og ønsker at deltage, når der skal tages mere konkrete beslutninger vedr. de fritidsmiljø, som de færdes i.

God læsning.

Mvh Stine Harbæk Hansen, husmedarbejder i Ungdommenshus.

Gruppe 1: 2 unge 16 og 18 år

Gruppe 2: 3 unge 19, 19 og 20 år

Gruppe 3: 2 unge, begge 24 år

Emner til samtale (overskrifter for inddeling af citater understreget):

Forskelligheder i Fredericia

hvilke forskelligheder kan du få øje på?

Hvornår er forskellighed en styrke?

Hvornår er forskellighed svært?

Tryghed i fritidsfællesskaber

Hvad betyder tryghed for dig?

Hvad kan gøre dig utryg i fritiden? Hvad skal der til for, at du er tryg?

Kan du komme i tanker om unge, som kan have svært ved at finde et trygt fællesskab/hvilke forhindringer oplever I, at andre unge har ift. en tryk fritid?

Det gode fritidsmiljø

Hvad er god kultur omkring et fritidsmiljø?

Har du eksempler på fritid der udvikler?

Er der mest brug for steder som rummer alle unge eller flere steder hvor mange forskellige grupper af unge kan være i fred? -eller begge?

Hvad betyder plads til alle?

De voksne i fritiden

Hvordan skal betydningsfulde voksne i fritiden være?

Skal de voksne gøre noget bedre?

Demokratisk deltagelse i fritiden/ fritidsmiljø

Vil du være med til at skabe mulighederne for fritid i Fredericia? Hvad vil du gerne?

Mangler du noget, at give dig til i fritiden?

Jeg har tilladt mig at ordne de unges udsagn under overskrifterne og citaterne følger derfor ikke en kronologisk orden.

Gruppe 1

Forskelligheder i Fredericia

Vi er ung*-banden! (slang for Ungdommenshus red.)

Jeg tror at der er mange, der ser sådan nogle, som for eksempel går til fodbold som mere normale mennesker i forhold til sådan nogle som os. Jeg gider ikke, at gå til fodbold eller en eller anden mærkelig fritidsaktivitet. Jeg kører meget på løbehjul. Det er mit miljø.

Det normale, det er nogle andre og så er vi unormale, som skiller sig lidt ud fra dem, som bare er som alle andre.

Der er dem, der er født med en guldske i røven og så er der dem, der er opvokset med problemer. Det er i hvert fald typisk sådan jeg ser det.

Det er ikke os allesammen, som har problemer derhjemme. Jeg tror bare, at mange af os måske bare ikke lige har interesseret sig for... fodbold og håndbold.

Jeg tror, det er meget med de der udlændinge, som spiller meget smarte... altså for eksempel dem ude fra KP (Korskærparken red.)... altså dem gider jeg ikke snakke med, der er ingen respekt der. Ej det er jo ikke hele KP... altså ikke de der gamle nogle dér vel, men der er de der unge der, som man godt ved hvem er... altså uden lige at sætte navne på... Der er de der typer dér, som alle i byen kender, altså dem er der jo ingen, der gider at have noget med at gøre.

Det er ikke fordi, jeg er racist eller noget som helst på nogen måder, der er bare nogle dem, som jeg synes er rimelig irriterende. De kommer ind og bare tror de ejer alt og... det gør de ikke.

Der er også mange danskere, som jeg synes er mega skod... sådan nogle samfundstabere... men sådan nogle er der jo mange af. Sådan nogle, som tror de er gangstere og sådan nogle, som sælger en masse stoffer og sådan noget. Det er sådan noget, jeg kalder en samfundstaber. Og det er alle slags mennesker. Så er jeg sgu ligeglad med, hvor de kommer fra. Det er bare den måde, at være på.

Tryghed i Fritidsfællesskaber

Tryghed er et sted, hvor man faktisk føler sig tilpas og kan være den, man er.

I vores gruppe dømmes vi ikke hinanden. Vi er bare, som vi er.

Jeg tænker, at alle fra vores gruppe... altså, hvis jeg går hen til én og spørger; "hey kan vi lige snakke, jeg har brug for et eller andet", så tænker jeg også, at han vil være der. Men vi snakker ikke så meget om, hvad der sker på privat grund.

Nu er det ikke så tit, at lokummet brænder sådan rigtigt. Jeg synes sgu egentlig, det går meget godt. Men vi har da gået til hinanden før.

Jeg bliver utilpas med mig selv, hvis jeg skal ned på stranden og skal til en fest eller noget og der så er en flok af de der "engle-børn", det kan jeg slet ikke have, fordi de er ih og åh så perfekte og de laver aldrig fejl. Det er fordi de tror, at de ejer det hele. Du kan ikke gøre noget, uden at de synes, at man gør et eller andet forkert. Eller... jeg tror det er noget man tænker selv, fordi de er sådan nogle, som altid har været perfekte med en perfekt kernefamilie, hvor man bare ringer til mor og spørger; "Kan du ikke lige komme ned med en madpakke", eller lige "overføre nogle penge"?", og de bare siger "Jo, jeg kommer med det samme", eller de bare overfører 200kr, så man kan gå op og spise. Det har min mor fandme aldrig gjort. Jeg dømmes de der englebørn, for de dømmes os. Så det er sådan noget ping pong.

Jeg ved, at de ser ned på os. Jeg har gået sammen med mange forskellige. Da jeg gik ude på 10énde, der fandt vi hurtigt sammen, os der havde problemer derhjemme. Så fordi vi ikke gik i klasse sammen, så sad man jo derinde (i klassen red.) og hørte i krogene; "prøv at se hende der." "Se hvad hun har på i dag." og sådan noget.

Man bliver meget bedømt på udseende, tøjstil, hårfarve, ALT.

Det Gode Fritidsmiljø

Når jeg tænker på politikere, så tænker jeg på sådan nogle 60 årige, der sidder og skal bestemme, så tænker jeg, at det er sådan nogle, der tror at alt skal være så fint og så rent og så træls, altså...

Jeg kunne forestille mig, at hvis man laver et sted til alle, at så kom der rigtig mange konflikter ud af det, men jeg tror også, at det kunne skabe konflikter, hvis der blev lavet små steder, for så ville der være nogen der tænker; Nu skal vi lige prøve at gå herover og se... Jeg synes ikke, det er et nemt spørgsmål.

Jeg synes ikke, at man skal have flere forskellige steder. Jeg synes bare, at folk skulle have at vide, hvordan man opfører sig de forskellige steder. Når folk kommer til nye steder, så ved de ikke, hvordan de skal opføre sig og så bliver det bare træls for alle andre. Så er det bedre, at der er mindre steder, hvor de ved, hvordan man skal opføre sig.

(Mig: hvem skal fortælle, hvordan man opfører sig et sted?)

De andre unge fortæller hvordan. Hvis de gør noget, så kan man gå hen og fortælle hvordan man skal opføre sig. Jeg tror, at hvis jeg var ny og så nogen, som jeg synes så fede ud og som jeg gerne ville være sammen med og jeg kommer derhen og jeg så gør et eller andet, jeg ikke må og en voksen siger; "Det må du ikke", så vil jeg bare tænke; "Øøøh okay, whatever..", hvorimod hvis en ung kom hen til mig, så ville jeg tage det stille og roligt og bare sige; "Okay fair."

Jeg kunne ikke forestille mig, at alle typer ville være det samme sted. Der skal være steder for folk, der skiller sig ud... på alle mulige forskellige måder. Det er fedt. Så får man nye bekendtskaber.

Vi har en forståelse imellem os, men folk udefra kan godt tænke "Wow, Hold da op! (himler med øjnene)." Det ved jeg da fx fra min mor. Hun synes, at vi har et så herre grimt sprog. Det er fedt nok, for vi snakker jo bare sådan til hinanden og der er ikke nogen, der tager det seriøst... Jo, jeg tager det seriøst, hvis det ikke er en af mine venner, som kommer hen og siger noget, så er det jo ikke det samme, det synes jeg ikke.

Jeg synes det her sted (Ungdommenshus red.) er fint, det er her jeg gerne vil være. Bare der ikke er så mange børn. Jeg synes godt de kunne tage hen på den legeplads, som lige er blevet bygget, altså hvad fanden... Det er jo ikke et sted for børn.

Der er forældre, der tror at folk sidder hernede (Ungdommenshus red.) og tager stoffer og sådan noget. Så må de jo prøve at tage herned og kigge, ellers så sker der jo aldrig noget... Så sidder de bare derhjemme og klager.

Jeg vil selvfølgelig gerne udvikle mig, men jeg vil ikke udvikle mig til at være alt for voksen lige til at starte med... ikke for hurtigt, det gider jeg ikke. Jeg gider ikke at være noget, man ikke er. Så vil jeg hellere bare være mig selv.

De Voksne i Fritiden

Betydningsfulde voksne er sådan nogle, som bare kommer hen og siger hej... som selv byder ind. Det synes jeg er fedt... når I byder ind og viser interesse. Eller når I kommer og siger "hvordan går det?", eller kan mærke på mig, at jeg er ked af det og lige siger "hey, har du brug for en snak?"... sådan noget.. i stedet for det der omklamrende mygge-agtige noget hele tiden.

Hvis det ikke er én man kan lide, så gider man ikke, at de bliver ved med at komme hen og snakke med en. Det gider jeg ikke. Det skal være naturligt.

Jeg kan godt lide dem, der ikke prøver så meget, men som bare er sig selv.

Ærligt talt, så gider jeg ikke have, at voksne blander sig alt for meget. Det kan hurtigt gå hen og blive for mor og far agtigt.

Der må gerne være voksne omkring, men de skal ikke være der hele tiden -og det skal være nogen, som er til at tale med, hvis der er noget. Hverken sådan en "pegefinger-voksen", der har glemt hvordan det er, at være ung eller sådan en, der er "ung med de unge."

Vi har brug for steder, hvor der ikke kommer de der helt små børn og deres forældre. Man skal tage hensyn til, hvilket sprog er det vi snakker nu, eller hvad for noget musik bliver der sat på og sådan noget. Vi skal ligesom tage hensyn, om hvor jeg kører (på løbehjul red.) henne, for jeg gider altså ikke køre et eller andet barn på en trehjulet cykel ned og blive skældt helt vildt meget ud af forældrene. Der sker jo ikke noget med mig, jeg rejser mig bare. En skatepark er ikke et sted for små børn.

Demokratisk Fritid

(Mig: er der nok at lave i byen for jer?)

Nej, det kan man jo tyde ud fra, at vi bliver smidt ud oppe fra P-huset. Der må vi jo ikke opholde os. Der er konflikter, når de kommer og smider os ud. Vi sidder jo bare og snakker. Hvis Ung har lukket, så har vi ikke et alternativ og så må vi jo finde på nogle nye steder. Om sommeren er der masser af steder; havnen, stranden... men om vinteren og når Ung så har lukket, så er der kun P-huset. Der er skide koldt og så er vi for stor en gruppe til, at vi for eksempel kan tage hjem til mig.

Os der kører løbehjul, vi kører også nede i P-kælderen og selvom vi kører et sted, hvor der ikke er nogle mennesker, så kommer de stadig og flipper fuldstændigt ud... ringer til politiet og beskylder os for at smadre biler og jeg ved ikke hvad.

Vi mangler så meget den skatehal. Det er mega træls, at det er udsat igen. Vi er jo alle sammen enige om, hvor den skal ligge, er vi ikke?

Vi opsøger de fællesskaber, vi selv vil være i og vi mangler ikke rigtigt noget. Der er bare nogle børn, der skal sparkes væk fra skate-banen. Og deres forældre.

Gruppe 2

Forskelligheder i Fredericia

Vi er okay mange i vores gruppe, især når vi fester sammen og så mere 2-3 sammen af gangen i hverdagen, men i det store billede, er vi de mere alternative... bedre til at udtrykke os og være ligeglade med de der normer... og går ikke så meget op i, om der nu kommer nogle piger til festen eller nu kommer der drenge... Vi går bare op i, at have det mega fedt.

De andre, det er de aktive... sport og den slags. Vi laver alt muligt forskelligt hele tiden.

Jeg føler, at vi snakker med de fleste. Vi har ikke svært ved at snakke med de andre. Men hvis man skulle sige noget om de andre grupper på vores alder, sådan i stereotypiske titler, så er der "blogger pigerne" der elsker instagram og er fine på den... gå på bar og drikke martinis... Vi kalder dem faktisk tit for "champagnepigerne" (griner). Jeg har det godt med champagnepigerne, men har ikke lyst til at hænge ud med dem alene, for det er ret overfladisk, det man snakker om. Jeg kan godt lide at snakke om alt mellem himmel og jord og at sidde og snakke om drenge interesserer mig ikke rigtigt.

De er mere kønsopdelte. Vi er lige så mange piger, som der er drenge og aldrig kun piger eller kun drenge. "HX-drengene" har skjorter på og kører rundt i deres forældres bil. Det er dem, der holder de fede fester, men man må aldrig komme, fordi man har ikke nok følgere på Instagram. Det er sådan noget, de går op i; Hvilke piger der er lækre nok til at komme til festen. De er kæresten med champagnepigerne, men de hænger ud hver for sig.

Jeg føler ikke, at der er subkulturelle grupper i fredericia, som er permanente. Hvis de er her, så lægger man i hvert fald ikke mærke til dem. jeg føler at med det nye årti, den nye moderne verden vi lever i med sociale medier og sådan noget, at det er meget svært at finde de der grupper som var engang; "punkere" eller "emoer" og "rockere" og sådan. Hvis de havde været her, så havde vi set dem. Jeg føler, at her er det sådan meget flydende. Enten så er du pæn på tøjet, eller også går du ikke så meget op i det.

Generelt set er alle virkelig gode ved hinanden. Ude på gymnasiet var det meget sjældent, at jeg mærkede forskelsbehandling i forhold til, hvem du var og hvor du kom fra. Alle i klassen havde det fedt sammen. Ingen holdt hinanden ude. Det kom meget ned til den enkelte.

Tryghed i Fritidsfællesskaber

Jeg har tidligere haft dårlige oplevelser, hvor jeg føler, at jeg er blevet kigget meget ned på og ikke har haft lov til at ytre mig, som jeg ville. Generelt har jeg altid en følelse af, når jeg kommer på streetfood, det er der alle champagnepigerne kommer og jeg føler, jeg skal præsentere mig på en bestemt måde, eller jeg ikke kan hygge mig på samme måde, som jeg kan andre steder. Der er en slags prestige over det og det føler jeg mig utilpas i.

Jeg ved godt, det hele ikke skal handle om fester og alkohol, men hvis vi taler om tryghed og den der kontrast mellem UH vs streetfood...for eksempel, når jeg skal i byen i Fredericia, så har jeg to valg; Enten kan jeg sidde på en slidt bodega med gamle mænd og flirte med dem (griner), eller også kan jeg tage på streetfood og have råd til én drink med den SU jeg får. Det synes jeg er så tarveligt. Jeg burde godt kunne -som 17 årig -eller 18 eller 19 årig komme et sted, hvor der er unge, hvor jeg kan få en billig øl, uden at det skal handle om, at nu skal jeg smadre alting -altså, jeg savner det så meget

Da vi gik på gymnasiet, så er det hele gjort for dig, så er der elevfest og så er der fredagscafé og du har hele tiden noget at se frem til, men nu (efter endt gymnasietid red.) er man sådan lidt i en forvildet situation. Der er ikke rigtigt nogle steder at gå i byen og møde andre unge... igen det der; Jeg har ikke råd til at tage på streetfood og jeg har ikke lyst til, at være på streetfood.

Det Gode Fritidsmiljø

Et frirum er det der psykiske rum, hvor man må være den, man er.

(I respons på den fritidspolitiske vision) For ALLE unge... det er meget bredt. Det er umuligt, at få alle de samme steder hen. For eksempel; (navn) og jeg føler os trygge her (Ungdommenshus red.), men hvis vi tager op på streetfood, så føler vi os rigtig utrygge. Vi får det nærmest fysisk dårligt af at være der. Jeg bliver angst provokeret. Derfor er det dejligt, at vi kan komme her. Hvis de kom herover, så tror jeg, at de ville synes, at det var forfærdeligt, fordi det er ikke det, de vil have.

Jeg tænker tit over, at jeg kommer fra en anden etnisk baggrund. Der er jo mange stereotyper; for eksempel "perkerne ude fra KP (Korskærparken red.)"... for eksempel min lillebror og hans venner, de er bare nogle helt normale, søde drenge, men de er alle sammen af anden etnisk baggrund og når de kommer i en gruppe, så ser de måske lidt intimiderende ud, men de er bare nogle helt søde, ordentlige drenge... og jeg oplever tit min lillebror sige, at de ved ofte ikke rigtigt, hvor de skal hænge ud henne, fordi de føler, at folk kigger mærkeligt på dem, lige meget hvor de er henne og det gør mig rigtig rigtig ked af det, fordi sådan... De burde ikke være bange for, at samle sig alle vennerne i offentligheden. Han siger, at de tør ikke at drikke sammen i offentligheden, eller gøre noget, som andre danske unge gør, for de føler folk kigger mærkeligt på dem. De føler, at hvis de kommer hele gruppen, så ville de give den følelse, at nu skulle de komme og eje det hele. Den nye internetcafe på Axeltorv kan de godt lide at være, men udover det, så har de ingen steder i Fredericia at hænge ud.

Det kan godt være, at vi får det til at lyde som om, at unge er meget mere end alkohol, men i virkeligheden, så er det jo det, vi gerne vi ha'. Det er jo det, der samler folk og det, som får folk til at synes, at et sted er fedt. Hvis de unge kunne komme (her) og få lov til at drikke nogle øl, så finder de også ud af, at det her sted det findes og der også er meget mere udover det. Det lyder så shallow at sige, at det kun er alkoholen, der gør det, men jeg tror virkelig, at det er det.

De Voksne i Fritiden

Jeg har mødt mest modstand fra de voksne. Ikke de unge.

Jeg føler næsten, at det er de voksne jeg skal tage hensyn til. Det er dem, der skal give mig mit job. Det er dem, der skal fortælle mig, hvordan jeg skal gøre mit liv. Nogle ideelle voksne er dem, der ser igennem vores udseende... bare ser personlighed.

Sådan nogen som siger; ej, det burde du nok ikke lige have gjort, eller slap lige lidt af... ikke gøre mig forkert... men tag et skridt tilbage. Der hvor jeg godt kan lide, at tage råd fra voksne, det er, hvor jeg føler, at vi er på bølgelængde. Det kunne være fedt med pædagoger, som er mere villige til at tale til de unge, som de ville have talt til sig selv som 16 årig.

Jeg hader at snakke med voksne og have en følelse af, at de er ligeglade med det, jeg siger... at snakke med voksne, som om vi er venner. Ikke med følelsen af, at du føler, du er bedre end mig... men snakke med et medmenneske, som bare vil have, at jeg har det godt.

Det kunne være fedt, hvis de voksne tog lidt mere initiativ til, at lære de unge at kende.

Alting ændrer sig. Vi lever jo det liv, vi lever, fordi vi tilpasser os vores miljø. Vi ville være anderledes, hvis vores miljø var anderledes. De voksne der arbejder med unge, kunne godt gøre det bedre, sætte sig ind i hvordan det er, at være ung i denne her tid -helt vildt! Ikke bare sige "dengang jeg var ung..." Sådan er det jo ikke.

Jeg føler, at der tit at unge, som bare venter på at blive spurgt om, hvordan de har det... venter på, at der faktisk er nogen, der gerne vil høre om, hvad de laver.

Når der sker meget, som nu denne her sommer, hvor alle går rundt og har det så sjovt og så fedt, så har vi ikke altid rigtig tid til at sætte os ned og snakke med hinanden og så er der bare nogle, der måske går og døjer med noget, man slet ikke kender til.

Lige der hvor jeg begynde at komme her (Ungdommenshus red.), var det der gjorde det uhyggeligt for mig, at gå herind, at alle kigger lidt og jeg ved ikke, hvem jeg skal sige hej til og om jeg overhovedet må sige hej... og det føles som om, de voksne ikke vil snakke... det var mega ubehageligt. Når der kommer nye unge, bør pædagogerne være bedre til at være sådan; "Hey velkommen til, jeg hedder... hvad skal du i dag"?.. og hvis de (unge) så ikke gider snakke, så er det jo pisse ligegyldigt, men at man giver det der imødekomme, den der gode energi, at vi synes det er fedt du er her i stedet for, at alle bare lidt sidder og laver deres egen ting. Jeg har oplevet at komme herved og så sidder der sådan fire voksne og spiller kortspil og snakker med hinanden og det er mega hyggeligt, men det ville være hyggeligt, hvis de faktisk spurgte, om vi vil være med, men jeg følte nogle gange, at det ligesom at komme ind i kantinen og gå forbi det populære bord -jeg turde ikke at snakke til jer, fordi I skal snakke til mig først.

Det er jer, der går her hele dagen, der lærer bedst, hvordan vi tænker. Spørg hvordan vi har det, så kommer det nok af sig selv. Der er ikke nogen artikel du kan læse om, hvordan unge tænker. Du kan ikke gøre andet end at snakke med os

Demokratisk Fritid

Hvis huset skal kunne fungere, fra når vi ikke er unge mere, så bliver vi nødt til at få dem med på en eller anden måde. Også noget for dem, der ikke skater.

Det kunne være så nice, hvis ungdomshuset havde en fredagscafé én gang i måneden, som for eksempel *navn* og jeg stod for, hvor at folk måtte komme og man kunne købe en øl og man kunne lave en fælles UH liste på spotify, hvor alle må putte musik ind og så bliver der bare spillet god musik og man kunne lave fælleslege -nogle quizzer og... alt muligt!

Vi vil mega gerne være med til at lave fester. Der kunne være nyt tema hver måned, fx 2000 tema og så hører vi STEPS hele aftenen (alle griner) og tager lavtaljede bukser på og danser og jeg tror virkelig at folk ville synes, at det var SÅ fedt. Der skulle meget til, før at nogen ville ødelægge det, fordi jeg kan virkelig mærke på de unge, at de har brug for det. De har brug for at være et sted, hvor man kan mingle lidt og møde andre unge, der godt kan lide det samme, som en selv i stedet for at sidde rundt om et bord for 10 (pers.) på streetfood og kun kunne snakke med den, der sidder ved siden af.

Jeg tror seriøst, at vi kunne få noget mega fedt op at stå!

Gruppe 3

Forskelligheder i Fredericia

Rollespillere generelt er ofte en gruppe af alternative mennesker, som er meget accepterende over for de her forskelligheder, som man kan have i sin identitet, som en heteronormativ verden ikke altid forstår at acceptere.

Vi har sådan en 'Os vs. Dem'-kultur. I Fredericia har vi ret mange fremmedsprog, altså folk med fremmedsprog, og der er en barriere, ikke kun i sproget, men også i en eller anden form for politisk barriere. Vi bliver gjort herre bange for folk, der er fremmed end os selv... medierne, kommunalt, altså hvordan autoritetspersoner håndterer folk med anden etnisk herkomst.

Jeg har gået til rigtig mange forskellige fritidsaktiviteter gennem min opvækst og det er ikke noget jeg har tænkt over før lige nu, men jeg kan faktisk ikke huske, at der har været andre end hvide børn. Jeg ved ikke, om det også er fordi, at det er den kulturelle forskel der gør det, eller den økonomiske forskel... Det kan være, at de føler sig uønskede... Det tænker jeg, fordi... jeg passer lige på, at jeg ikke generaliserer helt vildt... mange hvide mennesker har fordomme mod folk med brun hud, fordi det er det, vi er blevet influerede til af vores voksne og af medierne, der er en barriere i form af nogle forhåndsindtagede... vi har taget beslutninger, før vi har oplevet, hvad det egentlig er. Det er jo ikke trygt for dem

Vi har en del rollespillere, der er i queer milieu og en del, som er folk med diagnoser. Min oplevelse er, at folk med diagnoser, ofte har et anderledes livssyn end folk uden diagnoser. Folk der er queer har et andet livssyn, end folk der ikke er queer, af den simple, forfærdelige grund, at vi ved, hvordan det er at blive diskrimineret, og derfor har vi en større accept for hinanden og i øvrigt også for alle andre. Der er en bred forståelse af at sexismen er noget der bliver slået ned på... at racisme er noget man arbejder med og hvis man oplever det, slår ned på... at queer-bashing (vold og chikane mod LGBTQIA personer red.) ikke er noget man accepterer og at køn, seksualitet og mangfoldighed er noget, man inkluderer.

Tryghed i Fritidsfællesskaber

Jeg kan godt lide at være sammen med mange mennesker, så længe det er mennesker, jeg kender, eller som mine venner kender.

Tryghed er godt, når vi føler os sikre og tilpasse. Tryghed for nogen kan godt være utryghed for nogle andre.

Er det okay at udfordre nogens tryghed, for at skabe en fælles tryghed? Det korte svar er ja.

Jeg har lagt mærke til, at der er en del transkønnede i rollespils miljøet, som faktisk har fået rigtig meget ud af at spille noget andet end deres biologiske køn, altså spille det køn, de faktisk er. Det har de fået lov til at udleve gennem rollespil og har fundet ud af, at det her, det er mig... det er den jeg er. Og det har måske været nemmere for dem at acceptere...og få andre til at acceptere, fordi man får lov til, at vide hvem man er, uden at nogen kigger skævt til det.

Der er stadig rigtig mange, der er uvidende og det er dér den ligger; Rigtig mange er uvidende. Det har stor betydning, hvis det er, at man skal føle sig tryk et sted, at der faktisk er nogen, der kan forstå... altså, jeg kan aldrig 100% forstå, hvordan det er ... hvor hårdt en transperson har det, men jeg kan gøre mit bedste for at prøve. Problemet er, at når man er meget uvidende og bare sidder og siger til en person; "Ja, men hør her, du er født som kvinde og er en kvinde og sådan er det!" ...og det møder man bare derude! Og ellers så møder man nogen, der *ikke* siger det, men som *tænker* det og så bliver det igen svært, at sætte sig ned med en på 15 år, som går rundt med en identitetskrise og ikke kan få hjælp. Det tror jeg betyder, at der er nogle af de folk, der føler sig utrygge ved at blive en del af et fællesskab.

(Mig: Er det rimeligt, at der skal tages hensyn til så lille en gruppe (transkønnede i Fredericia red.)? hvad får majoriteten ud af at lære at forstå og inkludere minoriteten?)

Et samfund der er trygt, glade medmennesker, menneskerettigheder for alle.. jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal sige det.... Men også fordi den måde samfundet er skruet sammen nu, så ved vi ikke hvor stor eller lille minoriteten er, fordi der er så mange, der gemmer sig blandt majoriteten, fordi de ikke har lyst til at være dem, der står ude i siden, dem som det faktisk ikke er alle, der har lyst til at inkludere. Så er det nemmere bare at pakke det ind i sig selv og gå og have det mega skidt med det, for så er de i det mindste en del af det store fællesskab.

Det Gode Fritidsmiljø

Helt basalt, så kræver den vision, at man skaber nogle inkluderende forpligtende fællesskaber... At man som individ er med til at selv at skabe fællesskabet og derigennem bliver uundværlig. Jeg mangler dig, hvis du ikke er der.

Rigtig meget af det, som der er mange fra rollespils miljøet der siger er, at det hjælper én med at udvikle sig selv. Da jeg startede til rollespil var jeg meget lille og indadvendt og snakkede ikke til folk, jeg ikke kendte. Så da jeg startede op derude med én veninde, så var det hende jeg ligsom... men så bliver man kastet ud i rollespil, hvor det nok er nemmere at acceptere, at man fejler, fordi det er jo ikke mig der fejler, det er min rolle der fejler. Og så prøver man bare rigtig mange flere ting. Man får lov til at lege med nogle helt andre følelser, end det man måske er vant til og man får lov til at tage nogle meget interessante emner op, som man ikke leger med i hverdagen

Rollespil generelt er rigtig meget i køn, seksualitet og mangfoldighed... det med at du kan tage en helt anden identitet på, end den du har til hverdag, så at jeg på 24 (år) som identificerer mig som kvinde, godt kunne spille Carsten på 35, som har et helt andet livssyn og nogle helt andre erfaringer og derigennem opleve, at være en anden, end den jeg er.

Emnet transkønnethed udfordrer folk på det de kender, fordi vi er opdraget til at vide, at der er to køn og det ene har en penis og det andet har en vagina og det er sådan, det er. Og så bliver vi helt vildt udfordret på det, når der kommer en kvinde med en penis eller en mand med en vagina, som i øvrigt måske endda udtrykker sig maskulint, selvom hun er en kvinde med en penis. Og mange biologiske kvinder ville nok føle sig utrygge, hvis der kom en kvinde med en mandlig krop ind i omklædningsrummet. Der er noget farligt ved det vi ikke kender og det bunder i, at vi ikke er informerede.

Der er behov for steder til mindre grupper OG der er behov for, at de større fritidsmiljø kommer til at rumme flere. For nogle folk, især hvis de er helt nye og stadig i gang med at finde sig selv, så er det meget rart, at kunne gøre det i en lille gruppe, med folk der forstår én. Men så snart man ligesom har fundet ud af, hvem man er, så er det også vigtigt, at de kan få lov til at udtrykke sig et sikkert sted, inden de skal ud i det usikre samfund. Så ja, der skal være mulighed for at starte småt og så komme op til et sted, hvor de stadig er inkluderet på lige fod med alle andre, inden de skal ud i samfundet

For at inkludere alle i et fællesskab, bliver vi nødt til at have forskellige former for fællesskaber, fordi det ikke er alle der passer ind i et stort fællesskab, sådan helt personlighedsmæssigt. Det er ikke alle, der er trygge ved at være sammen med en masse nye mennesker -eller bare en masse mennesker generelt. Det er ikke alle der trives i at være samme sted, samme tid hver onsdag, fordi det er det, man har aftalt og planlagt, men det er der helt sikkert nogle andre, der ville.

For at behandle folk ens, bliver man nødt til, at behandle folk forskelligt. For at sameksistere bliver vi nødt til at have forskellige fællesskaber, fordi ét fællesskab kan ikke inkludere alle.

De Voksne i Fritiden

Det lyder jo meget beskrivende, men det er virkelig vagt... Det lyder rigtig flot og som nogle gode statements, men det lyder også lidt tomt... mmh.. definér en betydningsfuld voksen!?

Jeg har en betydningsfuld voksen i rollespillet, som har været der hele vejen igennem min opvækst. En person der ikke var min mor eller far, han satte sig ned og gav sig tid til at tale med mig. Det som betød rigtig meget for mig, det var at han var der, når min mor ikke var. Jeg havde en person at komme til, som var der til at lytte. Det kan en fodboldtræner jo nok ikke altid nødvendigvis gøre, men (i det fritidsmiljø) hvor jeg fandt min, der var der rigtig mange voksne. Så der er det lidt nemmere.

Der er nødt til at være noget kontrol på en eller anden måde, ellers risikerer det jo, at blive de forkerte mennesker, som bliver de betydningsfulde voksne.

Betydningsfulde voksne kan både være en god og en dårlig ting, også fordi der (i specifikt fritidsmiljø) er rigtig mange forskellige voksne og nogle er en bedre indflydelse end andre. Det er jo ikke lige meget *hvordan* du influerer... hvad du influerer på.

Som voksen kan du jo virkelig definere en kultur, både på en negativ måde, men jo modsat også, hvor det bliver okay, at vi allesammen er, som vi er.

Du skal være klar på, at som voksen, at alle skal inkluderes i det fællesskab vi har, at du skal være klar over hvor vigtige de er, de ting du selv siger og at du skal have sat dig ind i, hvad sådan noget som køn, seksualitet og mangfoldighed er.

Demokratisk Fritid

En af grundene til, at jeg bliver ved med at vende tilbage til Fredericia, det er fordi jeg her har nogle sager, jeg brænder rigtig meget for og jeg synes, at Fredericia kan være og kan blive til et rigtig fantastisk sted at være og det kunne jeg godt tænke mig, at være med til at gøre det til. Bl.a rollespils miljøet i byen er i virkeligheden ret stort, men også ret målrettet mod nogle ret specifikke mennesker. Hvis man vil være rollespiller i Fredericia, så er det på præmissen, at man er det sammen med børn og du skal spille fantasy rollespil. Du er låst til den ene genre; med et sværd ude i en skov! Det synes jeg er ærgerligt og det vil jeg gerne være med til, at lave om på.

Der er ikke særligt meget mangfoldighed og inkluderende fællesskaber, hvad der også er en af grundene til, at vi gerne vil have vores eget projekt op at køre. Vi vil rigtig gerne have et sted, hvor der netop kan være folk, som ikke lever under cis-standarder.

Der er et issue i det, som hedder økonomi. Det ved jeg, at mine forældre havde. Det er en kæmpe barriere. Børn og unge der ikke har økonomisk råderum er generelt ekskluderet fra en hel række ting og hvis der er legater at søge, så er det svært og der er ikke meget oplysning om det, så det ville være et skridt i den rigtige retning. Få folk ud at tale i om det på skolerne. Skaf nogle ildsjæle, der gerne vil snakke for det.

Ligesom i Bifrost (landsorganisation for rollespil), der hyrer de hvert år to unge mennesker som de kalder "supersoldater". De får en løn og ansættes i et år. De tager ud i danske rollespilsforeninger og deltager i deres arrangementer, snakker med folk om Bifrost og er med. Det skaber både reklame for Bifrost, men det skaber også goodwill for alle medlemmerne, altså det skaber noget vilje til, at blive ved med at lave noget, fordi man ved, at hovedorganisationen er med. Og så skaber det en tryghed, også for Bifrost selv, at de kan se, hvad der foregår rundt om i landet og hvad der er behov for. Så det konkrete forslag er; Find nogle unge ildsjæle og giv dem eventuelt en sej titel, så bliver de nogle, de andre unge ser op til og gerne vil være.

(Mig: Er det federe for unge, at blive oplyst af andre unge?)

JAJA! (i munden på hinanden) 100 procent! Fuck om der kom en eller anden 30+ person og sagde til mig; Du komme til med ned til det her magic card arrangement, men hvis min 18 årige betydningsfulde voksne kom og sagde det til mig, spurgte om jeg skulle med ned og spille magic om tirsdagen, selvom jeg ikke anede, hvad magic var,hvad jeg ikke gjorde på det tidspunkt, det her er et reelt eksempel... men jeg gik med, fordi jeg så op til hende og hun synes, det var sejt og så var jeg sådan her; "Okay hvis du synes det er sejt, så er der også noget i det."